

РЕШЕНИЕ

№ 246

град София, 16.11.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и трети октомври две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ :ТАТЯНА КЪНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ :БИЛЯНА ЧОЧЕВА
БИСЕР ТРОЯНОВ

при участието на секретаря ИЛИЯНА РАНГЕЛОВА и на прокурора АТАНАС ГЕБРЕВ изслуша докладваното от съдия Кънчева касационно дело № 885 по описа за 2017 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по касационна жалба на адв. С. Д. от САК, защитник на подсъдимия Д. К. /С. К./, срещу решение № 300 от 27.06.2017 г. по внохд № 728/ 2017 г. на Софийския апелативен съд.

В жалбата са релевираните касационните основания по чл. 348 ал. 1 т. 1 и т. 3 от НПК. Нарушението на материалния закон е изведено на основание неприлагането на чл. 9, ал. 2 от НК. Според защитата липсва и умисъл у подсъдимия за извършване на подкуп – същият е дал банкнотата от 10 евро, за да заплати съответното наказание за нарушаване на правилата за движение. Изразено е общо недоволство от размера на наложеното наказание.

Иска се оправдаване на подсъдимия Д. К. или намаляване размера на наложеното му наказание.

В съдебно заседание пред Върховния касационен съд подсъдимият Д. К. не се явява, редовно призован. Представява се от упълномощен защитник - адв. С. Д., която поддържа касационната жалба. Представителят на Върховната касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и оставяне в сила на въззивното решение.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 от НПК, установи следното:

С присъда № 20 от 10.05.2017 г. по нохд № 245/2017 г. по описа на Софийския окръжен съд, подсъдимият Д. К. е признат за виновен в това, че на 14.03.2017г., около 15:00 часа, на 32-ри километър на автомагистрала „Х.“, обл. С., е направил опит да даде подкуп – една банкнота с номинал 10 /десет/ евро, с номер ХА [ЕГН], представляваща пари на стойност 19,56 лв. на длъжностно лице – полицейски орган: К. Й. Й. – полицейски инспектор 4-та степен в група „Контрол на пътното движение по главни пътища и автомагистрала“, за да не извърши действие по служба – да не му наложи глоба с фиш серия М, № 0570876 от 14.03.2017г. на основание чл. 186, ал. 1 вр. чл. 183, ал. 3, т. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за извършено от него нарушение по чл. 47, ал. 3, предл. 4 от Правилника за прилагането на ЗДвП, като изпълнителното деяние макар и да е довършено, не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественоопасни последици за това престъпление, по независещи от волята му причини – престъпление по чл. 304а, предл. 5 вр. чл. 304, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК. Наложено е наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца и 10 дни, което да бъде изтърпяно при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип, както и „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева.

На основание чл. 53, ал. 1, б.“б“ от НК е постановено отнемане в полза на държавата на вещественото доказателство – един брой банкнота с номинал 10 /десет/ евро, с номер ХА [ЕГН].

С решение № 300 от 27.06.2017 г. по внохд № 728/2017г. на Софийския апелативен съд първоинстанционната присъда е изменена, като на основание чл. 66 от НК е отложено изпълнението на наложеното на подсъдимия Д. К. наказание „лишаване от свобода“ с изпитателен срок от три години.

В останалата част първоинстанционната присъда е потвърдена.

Касационната жалба е неоснователна.

Касационната инстанция не намира да е допуснато нарушение на материалноправните разпоредби на НК. Преди да започне първоинстанционното съдебно следствие, в присъствие на адв. А. Б. - упълномощен защитник и М. К. – назначен преводач, с пълното разбиране на последиците от своето изявление, подсъдимият Д. К. е признат изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като изрично се е съгласил за тях да не се събират доказателства. На тази основа първоинстанционният съд, след като е констатирал, че самопризнанието се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства, е обявил, че при постановяване на присъдата ще се ползва от тях и от признанието на подсъдимия и е разгледал делото по реда на чл. 372 ал.4 вр. чл. 373 ал.2 от НПК. Върховният касационен съд не констатира Софийският окръжен съд да е допуснал каквото и да е процесуално нарушение, като е приел с присъдата си фактите, отразени в обвинителния акт. От същия е видно, че се съдържа описание на действията на подсъдимия, който е подхвърлил банкнотата от 10 евро на полицейския служител св. К. Й., с единствена цел, последният да не извърши действие по служба – да не наложи на подсъдимия глоба с фиш за извършеното нарушение по ЗДвП и ППЗДвП.

По същество, макар и да не е оспорил фактите по обвинителния акт, подсъдимият Д. К. и защитата му във въззивното производство и в настоящето, навеждат доводи за липса на умисъл за даване на подкуп, тъй като с десетте евро подсъдимият целял да плати глобата по фиша, а не да даде наследващ се дар на св. К. Й., за да не го санкционира. Признанието на фактите с оглед приложението на процедурата по чл. 371 т.2 вр. чл. 372 ал.4 вр. чл. 373 ал.2 и ал.3 от НПК обхваща всички факти, описани в обвинителния акт – обективни и субективни. По този начин, след като подсъдимият доброволно е изявил желание за провеждане на съдебното следствие при диференцираната процедура и съдът е удовлетворил волята му, той се лишава от възможността да оспорва фактите по обвинителния акт, с които вече се е съгласил. Като процесуална последица от тези действия той и защитата му са лишени по закон от възможността да оспорват пред по-горните инстанции „недоказаността” на обвинението от фактическа страна. Всъщност, с направеното самопризнание по чл. 371, ал. 2 от НПК, придружено от съгласие да не се събират доказателства за признатите факти, подсъдимият фактически се е отрекъл от обясненията си, дадени в хода на досъдебното производство. И това обстоятелство не поставя под съмнение самопризнанието, тъй като последното е подкрепено от останалите доказателства /разпитите на св. К. Й., св. Л. Е., св. Н. Д.; оглед на местопроизшествието, с изземване на вещественото доказателство; експертна справка № 14/2017 г.; заключението на съдебно – оценителната експертиза; заверено копие от фиш № 0570876/. От материалите по делото безспорно се установява, че полицейският служител е посочил в цветното приложение към ЗДвП знака, който е нарушил подсъдимият, а не размера на глобата, който в действителност е повече от десет евро. С действията си подсъдимият ясно е демонстрирал на св. К. Й., че иска да му даде подкуп, а не да заплати все още неналожената му глоба.

Доводите, че подсъдимият не разбирал български език, а полицейският служител - турски, че „в нито една фаза на наказателното производство включително и в досъдебната, Д. К. не е признал извършването на престъплението „подкуп““, както и че св. К. Й. е изтъквал действията на подсъдимия по неправилен начин, правилно са оценени от въззивния съд като злоупотреба с правото на защита, опит за заобикаляне на процесуалния закон и несъобразяване и неразбиране на задължителната съдебна практика / ТР № 1/2009 г. на ОСНК на ВКС/.

Липсва и основание за приложение на чл. 9, ал. 2 от НК. Не може да се приеме, че извършеното от подсъдимия деяние не е престъпно поради неговата малозначителност, изключваща обществената му опасност. Малозначителността на деянието не се свързва само с размера на предмета на престъплението, но и с характера на засегнатите с него обществени отношения, както и с личността на дееца. С деянието изключително грубо се засяга дейността на органите на власт, на които е възложено да следят за спазването на закона, като се подронва доверието на гражданите в дейността им. Затова и даването на подкуп на длъжностно лице, за да не извърши действия по служба, независимо от обстоятелството колко ниска е стойността на предмета на престъплението, е особено укоримо, а обществената му опасност не е явно незначителна.

Върховният касационен съд намира за неоснователно и оплакването за явна несправедливост на наложените наказания. Определеното наказание от пет месеца „лишаване от свобода“, редуцирано на три месеца и десет дни при основанието по чл. 58а, ал. 1 от НК и отложено с изпитателен срок от три години, както и кумулативно наложената „глоба“ към долния размер, са справедливи и могат да изпълнят целите, посочени в чл. 36 от НК.

Като взе предвид горните съображения и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК
Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 300 от 27.06.2017 г. на Софийския апелативен съд,
постановено по внохд № 728/2017 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: